

L'esquerra és el gresol

FIAT ANIMA NIREN/STEIN!!!
“Quan parlo d’antisemitisme no parlo de crítiques legítimes adreçades a l’estat d’Israel, sinó d’antisemitisme autèntic: criminalització, estereotips i falsedats. Les mentides sobre els jueus (conspiradors, assedegats de sang, amb l’ambició de dominar el món) s’han estès fins arribar a les mentides sobre Israel (estat conspirador i d’una violència desmesurada). Aquestes mentides es van desencadenar sobretot a partir de la segona intifada (setembre de 2002). Per a l’antisemitisme contemporani, Israel, com el malvat jueu del passat, és il·legítim des del seu naixement: existeix amb el ‘pecat original’ contra els palestins”

Fa uns quants mesos, un famós escriptor israelià, tot d’una, em diu: “T’has fet realment de dreta.” Què? De dreta, jo? Una vella feminista, militant pels drets humans, comunista des que era jove? Només perquè vaig explicar el conflicte entre àrabs i israelians de la manera més exacta possible i perquè de vegades m’identifico amb un país contínuament atacat pel terrorisme? Avui dia, rebre l’etiqueta “de dreta” és el primer pas cap a la seva deslegitimació.

Els jueus nascuts després de l’Holocaust han captat molt clarament un missatge: el mal de tots els jueus ve sobretot de la dreta. De l’Església durant una gran part de la seva història i, evidentment, del nazisme i del feixisme. Com a prova viva del mal que pot cometre la dreta, els jueus han legitimat l’esquerra per la seva sola existència.

L’esquerra, per la seva part, ha donat la seva benedicció als jueus, víctimes “per excel·lència” i aliats indefectibles en la lluita pels drets dels febles. Com a contrapartida per la compassió i el suport que se’ls ha atorgat, de la reputació d’artistes, d’intel·lectuals i de consciència moral que se’ls ha reconegut, els jueus han donat a l’esquerra el seu suport moral, convidant-la a plorar al seu costat davant dels monuments a l’Holocaust. Però tot això s’ha acabat. L’esquerra s’ha revelat com l’autèntic gresol de l’antisemitisme contemporani.

Quan parlo d’antisemitisme no parlo de crítiques legítimes adreçades a l’estat d’Israel, sinó d’antisemitisme autèntic: criminalització, estereotips i falsedats. Les mentides sobre els jueus (conspiradors, assedegats de sang, amb l’ambició de dominar el món) s’han estès fins arribar a les mentides sobre Israel (estat conspirador i d’una violència desmesurada). Aquestes mentides es van desencadenar sobretot a partir de la segona intifada (setembre de 2002). Per a l’antisemitisme contemporani, Israel, com el malvat jueu del passat, és il·legítim des del seu naixement: existeix amb el “pecat original” contra els palestins.

El rostre d’aquest nou antisemitisme, com el de la Medusa, petrifica tothom qui l’observa. La gent no el vol reconèixer, ni tan sols esmentar-lo, perquè, si ho fessin, revelarien alhora la identitat dels seus defensors i el seu autèntic objectiu. Ni els mateixos jueus s’atreveixen a anomenar l’antisemitisme pel seu nom, ja que temen comprometre velles aliances. Com que l’esquerra té la seva pròpia idea, molt precisa, de com ha de ser un jueu, si un no segueix les seves directrius es desencadena un furor increïble. Com t’atreveixes a ser un jueu diferent del que jo ordeno? Combatre el terrorisme? Elegir Sharon? Ets boig o què?

La nostra consigna ha de ser “orgull jueu”. Llavors, la resposta dels jueus i dels israelians és sempre la mateixa. Encara som massa tímids, no volem perdre el vostre afecte. Per això, en lloc de reivindicar per a Israel el dret de ser una nació igual a les altres, preferim quedar-nos al vostre costat, fins i tot si multipliqueu les declaracions antisemites. Preferim quedar-nos a prop vostre davant dels monuments de l’Holocaust, per a escoltar com denigreu l’antic antisemitisme i alhora acuseu Israel, i per tant els jueus, de ser uns assassins racistes.

Entre les característiques del nou antisemitisme hi ha la definició pre-sionista dels jueus com un poble que pateix i ha de patir per la seva pròpia naturalesa; un poble destinat a suportar les persecucions més terribles sense aixecar ni un dit i que, per això, és digne de compassió i solidaritat.

Es evident que un estat d’Israel sòlid, democràtic, militarment fort i econòmicament pròsper és l’antítesi d’aquest estereotip. El “nou jueu” que tracta de no patir i que, sobretot, pot i vol defensar-se, perd immediatament tot el seu encant als ulls de l’esquerra.

Els moviments de defensa dels drets humans, els que després s’han vist desfilar pels carrers contra la guerra d’Iraq,

del nou antisemitisme

A l'esquerra, menorah que acompanya el memorial dels jueus morts per culpa de l'Holocaust al parc de la Victòria de Moscou. A la dreta, monument erigit a tots els desapareguts en la Segona Guerra Mundial, al mateix parc.

han triat Israel com a enemic i objectiu principal. Aquesta tria representa un gran èxit per a la propaganda palestina, però també un inquietant signe de feblesa per part d'aquests moviments. La imatge que se'n deriva és la d'una esquerra en una situació desesperada ideològicament i políticament, que ha triat adoptar com a universal una causa extremadament específica i polèmica, tocament delimitada, a més, pel terrorisme. En lloc d'enfrontar-se al sistema de globalització capitalista, l'esquerra ha decidit fer pagar a Israel el que retreu als Estats Units. No és una covardia increïble?

Denunciar aquest nou antisemitisme dels drets humans és una tasca psicològicament molt difícil per a Israel i per als jueus de la diàspora, ja que l'esquerra no desitja de cap manera un divorci amb els jueus. L'esquerra vol que se la continuï considerant el paladí dels bons jueus, vol continuar plorant les víctimes de la Shoah, al costat dels jueus. I, si no ho fa, és perquè se sent autoritzada moralment a parlar de les "atrocitats" d'Israel. Mentre no trenquem el silenci, nosaltres, els jueus, donarem a l'esquerra l'autorització per a negar el nostre dret

a tenir una nació i a defensar el nostre poble contra un antisemitisme sense precedents.

Si és cert que Israel és l'objectiu principal dels atacs antisemites, hi hem de concentrar la nostra atenció. Per a jutjar el caràcter moral de la persona amb la qual parlem, el test és el següent: si menteixes sobre Israel, ets antisemita; si tens prejudicis contra Israel, estàs contra els jueus.

Israel i els jueus, actualment, tenen una única certesa: ara que disposen dels seus propis mitjans de defensa no és possible una nova Shoah. Mentrestant, hem de passar de la idea d'una possible eliminació física dels jueus a una que consisteixi en l'eliminació moral. L'única forma d'afrontar aquesta amenaça és combatre sense por en el nostre terreny, utilitzant totes les armes històriques i ètiques que posseeix Israel. No hem de tenir gens de vergonya, gens de por i cap sentiment de culpabilitat. Israel té la possibilitat de demostrar el que realment és: el post avançat de la lluita contra el terrorisme i el fort de la democràcia.

La consigna dels jueus hauria de ser: "orgull jueu", en el sentit d'orgull per

la nostra història i la nostra identitat allà on ens trobem. L'orgull jueu significa que hem de reivindicar la identitat exclusiva del poble jueu i el seu dret a existir. Ens hem de comportar com si mai no se'ns hagués reconegut aquest dret perquè actualment, una vegada més, no existeix.

Aquest discurs va ser pronunciat el 14 de maig

de 2003 a Nova York, durant una conferència internacional sobre antisemitisme organitzada pel YIVO Institute for Jewish Research (www.antisemitism-debates.org).

Fiamma Nirenstein és corresponent a Israel del diari 'La Stampa' i de la revista 'Panorama'. Aquesta antiga comunista, feminista i militant pels drets humans s'ha anat acostant a la dreta israeliana a mesura que el procés de pau de l'Orient Mitjà ha estat obstaculitzat i s'ha radicalitzat. El juny de 2002, Fiamma Nirenstein va guanyar les eleccions al si de la comunitat jueva de Roma encapçalant la llista de dretes per Israel. Els seus articles estan recollits a 'Informazione Corretta' (www.informazionecorretta.com), una pàgina web amb la finalitat de "proporcionar al públic una informació correcta sobre Israel" i de denunciar "els prejudicis, els errors i les falses notícies" publicades per la premsa italiana sobre l'estat hebreu.

Traducció de David Egea i Oriol